

NAGYBÖJT 3. VASÁRNAPJA

A év

1- 4 oldal

Olv: Kiv 17,3-7 – Rom 5,1-2.5-8 – Jn 4,5-42

Jézus Jákob kútjánál

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE**KEDVES TESTVÉREK!**

Úgy gondolom, ezen a mai vasárnapon elsősorban abban a kérdésben kell dűlőre jutnunk önmagunkkal, hogy megelégszünk-e azzal, hogy ciszternákat ásunk és abban összegyűjtögetjük a vizet. Úgy gondoljuk, hogy ez elegendő a szomjunk oltására, vagy pedig vesszük a bátorságot, hogy Élő víz után nyúljunk.

Jeremiás próféta siratja népét és ezt a mondatot írja le: “Elhagytak Engem, az élő víz forrását! Ciszternákat ástak maguknak, amelyek nem tartják meg a vizet.” Vajjon elegendők-e azok az emberi elgondolások, amelyekkel kapcsolatosan úgy gondoljuk, hogy elveszik a szomjunkat, amelyek elegendőnek tűnnek, vagy úgy gondoljuk elegendők is.

Ezen a mai vasárnapon, nagyböjt 3. vasárnapján különösképpen erre a kérdésre kell válaszolnunk,

*vállaljuk-e, hogy találkozzunk Krisztussal,
hogy megtörténjen az életünkben egy nagy átváltoztatás!*

Keresztelő János ezzel kezdte az igehirdetését: “*Változzatok meg!*”

Jézus ezzel kezdte az igehirdetését: “*Térjete meg, mert elérkezett az Isten országa!*”

El kellene jutnunk odáig, hogy meg tudjuk változtatni a gondolkodásunkat.

El kellene jutnunk odáig, hogy el tudjuk dönteni, mi az ami elveszi az éhünket és a szomjunkat.

Sajnos úgy tűnik, hogy elsősorban a test éhsége és a test szomjúsága a fontos az ember számára. Pontosan ezen a mai vasárnapon ezt a hatalmas fordulatot kellene megtenni, legalább végiggondolni:

*el tudunk-e oda jutni, hogy fontosabb a lélek éhsége és a lélek szomja,
a test éhénél és szomjánál?*

Nem egyszerű kérdés ez, hiszen minden elsősorban arról szól, - közmondások fejezik ezt ki, - először élni kell, ki kell elégíteni az ember természetes igényeit, az éhét és a szomját és csak utána lehet a nagy igazságokról beszélni. A szociális gondolkodás is ebbe az igazságba kapaszkodik bele. Van ebben igazság. Az igazi hithirdetők is, akik a harmadik világ szegényeihez indultak el és még mennek ma is, elsősorban erre vannak tekintettel. Asztalt kell először teríteni az embereknek és csak utána lehet azokról az igazságokról beszélni, amely igazságokra hivatkozva terítjük meg ezt az asztalt. A háborúban hallgatnak a múzsák. Akkor, amikor az életéért küzd az ember, akkor nincsenek emelkedett gondolatai. Igen.

Csak hogy egyről nem szabad elfeledkezni, hogy *nemcsak kenyérrel él az ember!* Nem szabad elfeledkezni arról, hogy az a víz, amire az ember gondol elsősorban, az csak a testi

szomjúságunkat oltja. Mi van a lélek szomjával? Ma ennek a változásnak, átváltoztatásnak kellene megtörténni, hogy az első helyre kerüljön a lélek éhsége és a lélek szomjúsága. Ne félünk a testi eledelt, meg az Élő vizet. Természetes igény az, hogy az ember egyen és igyon.

Lelki igényt kell föltámasztani magunkban ahhoz, hogy emberré váljunk!

Tétel tévesztés, amikor azt gondoljuk, hogy az étel meg az ital biztosítása megoldja az élet kérdéseit. Fontos, nélkülözhetetlen és az ember ezért mindenképpen harcol. De az elsőbbséget másnak kell megadni. Azt gondolom, hogy ez teljes egészében azon múlik, - a mai történetre ha figyelünk, -

találkozunk-e Jézussal, mert ez az átváltozás csak akkor lehetséges!

Dialogizálunk-e Jézussal? Kommunikálunk-e Jézussal? Ez döntő, mert lehet, hogy sokan vannak, akik hisznek Jézusban. Ezt a hitünket is felül kell vizsgálni. A dialógus, - a szóban is bent van, - párbeszéd. Nem arról van szó, hogy valaki prelegál, a másik meg hallgatja. Ennek is meg van a szerepe az életben. De ha igazán találkozni akarunk valakivel, akkor dialogizálunk. Egy szintre emeljük egymást, avagy nyugodtan lehet azt mondani, - ez valakinek mindig feladata, - hogy a másikat arra a szintre emelje, amelyen vele értekezhet, mert ez csak szabad és egyenrangú felek között lehetséges.

A kommunikációról rengeteget beszélnek ebben a világban. Kommunikációs robbanásokról beszéltek évtizedekkel ezelőtt. A kommunikáció ma is a középpontban van, nem véletlenül, hiszen ez forradalmi változás az emberiség életében. A szóban megint bent van a "kommunió." A kommunikálásnak az a célja, hogy közösségre jussunk egymással. Az a célja, hogy emberek egymással élni tudjanak, különben elbeszélünk egymás mellett. Egyáltalán minek beszélünk akkor, hogy agyonüssük az időt? Nagyon fontos, hogy lássuk az értelmét ennek. Ez a célja valóban, hogy közös nevezőre jussunk egymással, összetartozzunk egymással.

Ez a történet végeredményben ezt a csodálatos folyamatot mutatja be. Csak a bibliai hűség kedvéért, - hallottuk, hogy a zsidók meg a szamaritánusok egymással nem voltak jó kapcsolatban. Igaztalanok voltak sajnos a zsidók velük, hiszen ezek a szerencsétlen szamaritánusok azok, akiket az asszír-babiloni fogságba elhurcoltak idején itt hagytak, itt felejtettek. Hiszen azokat vitték el az asszírok, akik gazdagok voltak, hogy elvehessék a kincseiket és betelepédhessenek a javaikba, beülhessenek a birtokukba. A szegényeket otthagyták és ezek keveredtek a pogányokkal és ezért megvetették őket a zsidók. Ez az asszony szamaritánus.

A zsidó törvények szerint egy férfi általában egy asszonyt meg sem szólíthat. Múltkor, amikor Palesztinában jártam, egy beduin szálláshelyen is megfordulhattam. Amikor odaérkeztünk az asszonyok azonnal elbújtak a viskókba, még csak ne is találkozhasanak velünk. Az meg föl se merülhetett, hogy az ember egyáltalán megszólítsa. Pár nappal ezt az eseményt megelőzően Jeruzsálemben a zsidó gettót látogattam meg. Nagy ünnep volt és odafordultam egy asszonyhoz, hogy kérdezzek valamit és az elfordult. Akkor döbbsentem rá, hogy őt meg sem kérdezhetem, hogy milyen esemény van itt, csak egy férfi embert. Egészen meglepő az, hogy Jézus ezt a samáriai asszonyt szólítja meg: "Adj innom." Az

asszony csodálkozik is. Te zsidó létedre? Nem a történet apró elemei a fontosak, hanem ahogy Jézus továbbviszi ezt a beszélgetést. Azt mondja neki: “ Ha tudnád, hogy ki az Aki inni kér tőled, akkor te kérnél Tőle vizet, Élő vizet.”

- Itt egy pillanatra kapcsoljunk vissza ahhoz, amit Jeremiás mondott. Az élő víz, a folyó víz, talán inkább mondhatom így, a forrás víz. A másik víz az, amit a ciszternákban gyűjtenek össze.

Amikor Jézus kimondja ezt az igazságot, akkor az asszony felbátorodik. Hallottuk a dialógusnak az egyes elemeit. Jézus fölveti neki, hogy mi a feltétele annak, hogy ő ehhez a forráshoz jusson, az Élő vízhez jusson, nem ahhoz, amit ebből a kútból meríthet. - Kettős értelme van ennek az élő víznek. - Ahhoz a vízhez jusson, ami a lelki éhségét csillapítja, mert ez az asszony nagyon szomjas volt. Ebben a világban kereste az élete szomjának az elvételét. Nem találta meg.

Itt lehetne egy kicsit gondolkodni arról, hogy mivel akarjuk eloltani a lelkünk szomját? Milyen kísértés az, amikor a világ éltetőként ajánl nekünk lehetőségeket. Éltető vízként ajánl lehetőségeket. Nem akarom ezeket felsorolni. Annyiszor beszéltünk erről. Biztos, hogy nem elég az embernek. Mindegyikünk életében eljön egy pillanat, amikor rádöbbenünk arra, hogy

dehogyan elég az, hogy jólétben él az ember,
dehogyan elég az, hogy valamire jutott az ember,
dehogyan elég az, hogy tekintélye van az embernek,
dehogyan elég az, hogy javai vannak.
Ó, dehogyan!

*Másra van szüksége az embernek! Élő vízre, ami a lelkét kielégíti,
mert ez a szomjúság a szívünk legmélyén rejtőzködik.*

Mélyebb ez, mint a legmélyebb kútnak az alja. Jézus erre utal, hogy van lehetőség arra, - bár félreérti az asszony: “ jajj, add ezt a vizet, nem kell naponta idejönnöm meríteni.” - Aztán Jézus vált, nem erre gondol ő, arra, amire igazán szüksége van ennek az asszonynak. Ez a fordulat! Amikor Jézus felfedi az ő igazi szomjúságát, akkor az asszony mellébeszél. A történetbe behozza azt az ősi ellentétet, ami van a szamaritánusok meg a zsidók között. Mi Garizim hegyén imádjuk az Istent, ti meg Jeruzsálemben. Hát mondd meg, hol kell imádni az Istent? El akarja terelni a szót az asszony. Jézus akkor nagyon egyszerűen válaszol: Eljön az idő asszony, amikor sem Garizim hegyén, sem Jeruzsálemben, a szent hegyen nem imádják az Istent, mert Lélek az Isten és az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Istent! Akkor felfedi Jézus magát, mert ő ez a forrás.

*Ő az örök érvényű igazságaival,
Ő a példájával,
Ő az életvitelével,
Ő az Igazság és az Élet!
Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet! - mondja Jézus.*

Ezért mondtam azt, hogy oly fontos a találkozás Jézussal. Belemegyünk-e a párbeszédbe Jézussal? Engedjük-e, hogy Jézus fölfedje, mi a mi igazi problémánk? Rádöbbenjünk arra

ebben a párbeszédben, hogy amire hivatkozni szoktunk az Isten előtt, az mind-mind a felszín, csak azért, hogy eltereljük a lényegről a figyelmet. Pontosan arról, ami fáj nekünk, amire szükségünk van.

*De ha megadjuk magunkat, akkor megtörténik ez az átváltozás
és az ember éhe, az ember szomja megszűnik.*

Legfeljebb lesznek emberi problémáink. Lesznek akár kenyérkérdéssel kapcsolatos gondjaink. Nyilvánvaló, *de az Élet lényegét értjük!*

Testvérek!

Úgy gondolom, hogy ezen a mai vasárnapon elsősorban azért kell imádkozni, hogy Jézus Krisztus, aki az Élő víz forrása, jelentse valóban a megújulást a mi számunkra. A megújulást az igazi bűnbánatban. Lehet, hogy azt gondoljuk, hogy erre nincs is szükségünk. Vagy azt gondoljuk, hogy ettől, meg attól kell megszabadulnunk. *Engedjük, hogy az életünk igazi problémája megfogalmazódjon akkor, amikor szemtől-szemben találkozunk Jézussal.* Ebben az esetben újulunk meg lélekben a bűneink felismerése nyomán. Engedjük, hogy Jézus, mint az Élő víz, elhozza nekünk az Isten ajándékát, aki az Isten és helyesli a mi életünket.

Hiszen azért mert élünk, ez azt jelenti, hogy az Isten igenje hordoz bennünket. Hát csodálkozzunk rá erre! Ne állandóan azzal foglalkozzunk, hogy mi van az életkedvünkkel. Legyünk egy kicsit hálásabbak az életért a Teremtőnek! Hát ne mindig azzal foglalkozzunk, hogy mi a gondunk, mi a bajunk, miért születtünk? Miért vannak ilyen gondjaink, meg problémáink? Hát csodálkozzunk azon, hogy megszülettünk, hogy élünk!

Isten hordoz bennünket! A Jézussal való találkozás ezt jelentse nekünk!

Hiszen ez a legnagyobb élmény. Ezt az ember akkor látja, amikor valakire rászakad a betegség, esetleg a halálos betegség, akkor döbbenünk rá, hogy ez az élet éhség ez mekkora hatalmas erő. Az Isten táplálja ezt. Legyünk hálásak érte, köszönjük meg és ne állandóan azzal foglalkozzunk, hogy ekkora a kenyér, vagy akkora a kenyér, hogy ilyen meg olyan gondom van az emberrel, a világgal. Próbáljuk egy kicsit a hangsúlyokat is helyére tenni. Jelentse nekünk Jézus a reményt, mert az Isten életre hívott bennünket!

Testvérek!

Nagy lehetőség ez, hogy megtörténjen ez a nagy átváltozás. Higgyék el a Testvérek, akinek az életében ez megtörténik, annak már nem is kell beszélni Istenről, mert ahogy él, ahogy dolgozik, ahogy végzi a munkáját, ahogy jár-kezel az emberek között, egyszerűen az Isten jut az emberek eszébe. Így árad tovább ez a forrás, aki az Isten, amely forrás belénk ömlik és másokat éltet és táplál.

Kegyelmi nap ez. Kegyelem azt jelenti, Isten nem hagy a sorsunkra. Isten nem hagy magunkra. Ne hagyjuk el mi se az Élet éltető forrását! Ne legyünk olyan ostobák, hogy az Élő víz helyett ciszternákat ásunk, amelyek nem tartják meg az Élő vizet, hanem az összegyűjtött, - így mondják – halott vizet sem. *Áradjon az Élet vize általunk tovább!*

+ A M E N +